

1

**הנס הוא לא שסיימתי.
הנס הוא שהיה לי האומץ
להתחיל.**

ג'ון בינגהאם

כל אחד זוכר את הריצה הראשונה שלו. או לפחות את הרגע שבו הוא החליט לקום ולצאת לריצה. אני זוכרת את הרגע הזה מצוין. החלטתי שאני יוצאת לריצה ואף חברה לא רצתה לבוא איתי. זה קרה בשבוע מאוד דרמטי בחיים שלי, כשהייתי רק בת חמש עשרה, בתחילת דרכי בבית הספר התיכון, כיתה ט'.

עד אותו שבוע שבו התחלתי לרוץ, הריקוד מילא חלק גדול בחיי. מגיל צעיר רקדתי פעמיים בשבוע, ובשנים מאוחרות יותר גם שלוש וארבע. אהבתי את הבמה, אהבתי להופיע והיה לי חלום להיות רקדנית מקצועית. הייתי בטוחה שיש לי את זה. הייתי מהילדות שמסתגרות שעות בחדר ורוקדות, ואף אימנתי את עצמי לשפגט. אני זוכרת כמה זה היה לי חשוב, עד שהייתי מבצעת תרגילי גמישות ומתיחות נוסף לשעות האימונים בסטודיו, רק כדי להצליח לעשות שפגט. במשך שנים האמנתי שאני בדרך הנכונה.

אבל בשנה האחרונה שלי בריקוד, כאשר הרף שהוצב היה גבוה במיוחד, התקשיתי. הבנות לצידי התקדמו ואני לא. במופע הסיום, גם כשלארשונה המורה לריקוד העמידה אותי בשורה האחרונה, עדיין העדפתי לחשוב שזה בגלל שאני גבוהה.

כשהגעתי לתיכון חלמתי להצטרף ללהקת המחול הייצוגית. האודישנים ללהקה היו קשים ונמשכו כמעט

חודש שלם. בחודש הזה צפו בי ובמועמדות האחרות כמה פעמים. בכל פעם קיבלנו משימה חדשה שבה לימדו אותנו ריקוד ובאותו היום היינו צריכות ללמוד את כולו. זה היה גדול עליי. העובדה שלא התקבלתי הייתה עבורי משבר גדול מאוד. זה כנראה היה הכישלון הגדול הראשון שלי בחיים בכלל, ובגיל ההתבגרות בפרט. לצד המשבר הזה, הכרתי את המורה החדשה שלי לחינוך גופני. סיפרו לי שהיא הייתה אלופת ישראל במרתון. הנתון הזה, מסיבה כלשהי, ריתק אותי. הסתכלתי עליה, והיא נראתה רגילה למדי. איך אפשר לרוץ כל כך הרבה?

כל התלמידים פחדו ממנה. גם אני, אם לומר את האמת. היא הייתה "המורה שרצים אצלה הרבה", ולאף אחד לא היה כוח לזה. בזמן שמורים אחרים לספורט בבית הספר העדיפו משחקי כדור, אתי, אלופת המרתון לשעבר, אהבה לרוץ, וניסתה להעביר הלאה את האהבה הזו לריצה.

באחד משיעורי הספורט הראשונים המורה דיברה איתנו על כמה חשוב בגיל ההתבגרות לעשות ספורט. "לא משנה איזה ספורט תעשו, אבל העיקר שתעשו". וכך, אחר צוהריים אחד, העובדה שלא ארקוד יותר, והמילים של אתי, המורה לספורט, הובילו אותי לצאת לריצה. אף אחת מהחברות שלי לא רצתה לבוא איתי. עשיתי את הדרך לאצטדיון האתלטיקה של בית הספר ברגל.

כשהגעתי, החלטתי שאנסה לרוץ שתי הקפות. רצתי שתי הקפות של שלוש מאות מטרים, ואז חזרתי שוב את כל הדרך הביתה בהליכה.

הריצה הראשונה שלי הייתה רגילה. לא היה לי קשה במיוחד, ואפילו הופתעתי, שזה לא היה קשה כמו שזה נשמע. בימים שבאו לאחר מכן החלטתי בכל יום או יומיים להוסיף עוד הקפה, וכעבור שבועות ספורים הצלחתי לרוץ עשר הקפות מלאות, שהן לא פחות משלושה קילומטרים שלמים.

בשיעורי הספורט שהגיעו לאחר מכן כשאתי ביקשה מאיתנו לרוץ, לא פחדתי. הצלחתי לרוץ בקלות יחסית את המרחק שכל הכיתה רצה. אתי הבחינה בזה, לשמחתי. ככל שהשבועות חלפו, הריצה מילאה אצלי את החלל שהריקוד הותיר, עד שהעצבות עברה לי. מדי פעם, בהופעות של הלהקה הייצוגית היה נצבט לי הלב, אבל גם ידעתי שיש לי עכשיו משהו חדש בחיים שלי.

אף אחד לא היה איתי ברגע הזה של ההתחלה. לא חשבתי או תכננתי כמה רחוק אגיע, רציתי רק להתחיל. לא דמיינתי שהצעד הראשון הזה על מסלול האצטדיון ישנה את חיי לנצח.

אני נזכרת בריצה הזו לא מעט, בניצוץ הראשוני: האומץ לצאת לשם, אל הלא נודע, בלי טיפת פחד. זה הבסיס, זה הנתון הראשוני. ואת זה אני רוצה להזכיר גם לכם.